

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko sitä, että bingon pelaajat maksavat voitonjakoon tarkoitettua osuuden bingokortin hinnasta, pidettävä sellaisena tavaroitten tai palvelujen tosiasiallisena kulutuksena, josta saatava vastike on lisättävä arvonnalisäveron perusteeseen?
- 2) Onko kuudennen direktiivin ⁽¹⁾ 11 artiklan A kohdan 1 alakohdan a alakohtaa luettuna yhdessä sen 17 artiklan 5 kohdan ja 19 artiklan 1 kohdan kanssa tulkittava siten, että tällä direktiivillä saavutettu yhdenmukaistaminen estää sen, että eri jäsenvaltioiden lainsäädännöissä tai oikeuskäytännöissä sovelletaan erilaisia sääntöjä siltä osin kuin on kyse bingokorttien hintaan sisältyvän voitonjakoon palautettavan osuuden lisäämisestä arvonnalisäveron perusteeseen silloin, kun määritetään suhdeluvun prosenttimäärän laskennassa sovellettavaa nimittäjää?
- 3) Siltä osin kuin on kyse suhdeluvun prosenttiosuuden laskennassa sovellettavaan nimittäjään sisällytettävistä eristä, onko kuudennen direktiivin 11 artiklan A kohdan 1 alakohdan a alakohtaa luettuna yhdessä sen 17 artiklan 5 kohdan ja 19 artiklan 1 kohdan kanssa tulkittava siten, että ne ovat esteenä sellaiselle kansalliselle oikeuskäytännölle, jonka mukaan bingopelin tapauksessa voitonjakoon palautettava osa pelaajien maksamien bingokorttien hinnasta on lisättävä arvonnalisäveron perusteeseen?

⁽¹⁾ Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonnalisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste 17.5.1977 annettu kuudes neuvoston direktiivi 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Juzgado Mercantil de Barcelona (Espanja) on esittänyt 18.7.2011 — Manuel Mesa Bertrán ja Cristina Farrán Morenilla v. Novacaixagalicia

(Asia C-381/11)

(2011/C 290/04)

Oikeudenkäyntikieli: espanja

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuim

Juzgado Mercantil de Barcelona

Pääasian asianosaiset

Kantajat: Manuel Mesa Bertrán ja Cristina Farrán Morenilla

Vastaja: Novacaixagalicia

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko sitä, että luottolaitos tarjoaa asiakkaalleen, jonka kanssa se on ensin tehnyt kiinnelainsopimuksen, koronvaihtosopimusta aiempaan liiketoimeen liittyvältä koron-

vaihtelujen riskiltä suojautumiseksi, pidettävä Mifid-direktiivin ⁽¹⁾ 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdan määritelmän mukaisena sijoitusneuvontana?

- 2) Merkitseekö se, ettei yksityissijoittajalle ole tehty Mifid-direktiivin 19 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua asianmukaisuusarviointia, sitä, että kyseisen sijoittajan ja neuvontaa tarjonneen luottolaitoksen välinen koronvaihtosopimus on todettava pätemättömäksi?
- 3) Jos edellä tarkoitettua palvelua ei pidetä sijoitusneuvontana, riittääkö se, että koronvaihtosopimuksen kaltainen monimutkainen rahoitusväline on rahoituspalvelulaitoksen syystä hankittu ilman Mifid-direktiivin 19 artiklan 5 kohdassa tarkoitettua soveltuvuusarviointia, yksinään perusteeksi tästä hankinnasta luottolaitoksen kanssa tehdyn sopimuksen toteuttamiseen pätemättömäksi?
- 4) Onko Mifid-direktiivin 19 artiklan 9 kohdan perusteella se, että luottolaitos tarjoaa asiakkaalleen kiinnelainaan liitettävää monimutkaista rahoitusvälinettä, jo sinänsä riittävä peruste luottolaitoksen vapauttamiseen velvoitteesta tehdä 19 artiklassa tarkoitettua asianmukaisuus- ja soveltuvuusarvioinnit, jotka sijoituspalveluntarjoajan on tavallisesti tehtävä yksityiselle sijoittajalle?
- 5) Jotta luottolaitos voitaisiin vapauttaa Mifid-direktiivin 19 artiklassa tarkoitetuista velvoitteista, onko siihen rahoitustuotteeseen, johon tarjottu rahoitusväline liitetään, sovellettava samanlaisia sijoittajan suoja koskevia lakisäätteisiä vaatimuksia kuin ne, joita edellytetään kyseisessä direktiivissä?

⁽¹⁾ Rahoitusvälineiden markkinoista sekä neuvoston direktiivien 85/611/ETY ja 93/6/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivin 93/22/ETY kumoamisesta 21.4.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/39/EY (EUVL L 145, s. 1).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Juzgado de lo Social de Barcelona (Espanja) on esittänyt 19.7.2011 — Isabel Elbal Moreno v. Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) ja Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

(Asia C-385/11)

(2011/C 290/05)

Oikeudenkäyntikieli: espanja

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuim

Juzgado de lo Social de Barcelona

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Isabel Elbal Moreno

Vastajat: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) ja Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Kuuluuko käsitteeseen ”työehdot”, johon direktiivin 97/81 (1) 4 lausekkeen syrjintäkielossa viitataan, Espanjan sosiaaliturvajärjestelmässä säännelty maksuperusteinen vanhuuseläke, joka perustuu eläkemaksuihin, joita työntekijä suorittaa ja hänen puolestaan suoritetaan koko hänen työuransa ajan?
- 2) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi ja katsotaan, että Espanjan sosiaalijärjestelmässä säännelty maksuperusteinen vanhuuseläke kuuluu direktiivin 97/81 4 lausekkeessa tarkoitetun ”työehdon” käsitteen piiriin, onko kyseiseen lausekkeeseen sisältyvää syrjintäkieltoa tulkittava siten, että kansallinen oikeussääntö, jossa edellytetään — pro rata temporis -periaatteen kaksinkertaisen soveltamisen seurauksena — osa-aikaisessa työsuhteessa olevilta työntekijöiltä kokoaikatyössä oleviin työntekijöihin verrattuna suhteellisesti pidempää maksujaksoa, jotta he voisivat mahdollisesti saada maksuperusteisen vanhuuseläkkeen, jota vähennetään suhteessa heidän työpäivänsä lyhennettyyn pituuteen, on ristiriidassa sen kanssa?
- 3) Edellisiä kysymyksiä täydentävänä kysymyksenä: voidaanko yhtenä ”työstä maksettavaan korvaukseen vaikuttavana tekijänä ja ehtona”, johon viitataan direktiivin 2006/54 (2) 4 artiklan syrjintäkielossa — ja Euroopan unionin perustamis-sopimuksen konsolidoidun version 157 artiklassakin (aiempi 141 artikla) — pitää Espanjan lainsäädännön (LGSS:n sääntöjen 7 lisäsäännökseen sisältyvää) oikeussääntöä, joka koskee osa-aikaisten työntekijöiden vanhuuseläkettä koskevia maksujärjestelmää, oikeutta eläkkeeseen ja eläkkeen määrää?
- 4) Edellisille kysymyksille vaihtoehtoisena kysymyksenä, siltä varalta, että Espanjan maksuperusteista vanhuuseläkettä ei pidetä ”työehtona” eikä ”palkkana”, onko direktiivin 79/7 (3) 4 artiklaan sisältyvää sukupuoleen perustuvan suoran tai epäsuoran syrjinnän kieltoa tulkittava siten, että sen vastainen tai sen kanssa ristiriidassa oleva kansallinen lainsäädäntö, jossa edellytetään — ”pro rata temporis” -periaatteen kaksinkertaisen soveltamisen seurauksena — osa-aikaisilta työntekijöiltä (jotka ovat valtaosin naisia) kokoaikaisiin työntekijöihin verrattuna suhteellisesti pidempää maksujaksoa, jotta he voisivat mahdollisesti saada maksuperusteisen vanhuuseläkkeen, jonka määrää on pienennetty heidän osa-aikaisen työaikansa suhteessa?

(1) Euroopan teollisuuden ja työnantajain keskusjärjestön (UNICE), julkisten yritysten Euroopan keskuksen (CEEP) ja Euroopan ammatillisen yhteisjärjestön (EAY) tekemästä osa-aikatyötä koskevasta puitesopimuksesta — Liite: Osa-aikatyötä koskeva puitesopimus 15.12.1997 annettu neuvoston direktiivi 97/81/EY (EYVL L 14, s. 9).

(2) Miesten ja naisten yhtäläisten mahdollisuuksien ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen täytäntöönpanosta työhön ja ammatteihin liittyvissä asioissa (uudelleenlaadittu toisinto) 5.7.2006 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2006/54/EY (EUVL L 204, s. 23).

(3) Miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen asteittaisesta toteuttamisesta sosiaaliturvaa koskeissa kysymyksissä 19.12.1978 annettu neuvoston direktiivi 79/7/ETY (EYVL L 6, s. 24).

Valitus, jonka Région Nord-Pas-De-Calais on tehnyt 22.7.2011 unionin yleisen tuomioistuimen (kahdeksas jaosto) yhdistetyissä asioissa T-267/08 ja T-279/08, Région Nord-Pas-de-Calais ja Communauté d'Agglomération du Douaisis v. komissio, 12.5.2011 antamasta tuomiosta

(Asia C-389/11 P)

(2011/C 290/06)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittaja: Région Nord-Pas-de-Calais (edustajat: avocat M. Cliquennois ja avocat F. Cavedon)

Muu osapuoli: Communauté d'Agglomération du Douaisis

Vaatimukset

- On kumottava Euroopan unionin yleisen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-267/08 ja T-279/08 12.5.2011 antama tuomio.
- On hyväksyttävä Région Nord-pas-de-Calais'n ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät vaatimukset.
- On veloitettava Euroopan komissio korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja esittää valituksensa tueksi kaksi perustetta.

Région Nord-Pas-de-Calais alue arvostelee ensimmäisessä perusteessa unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä ei ole tutkinut väitteitä, jotka koskivat 2.4.2008 tehtyä komission päätöstä K(2008) 1089 lopullinen, joka kumottiin ja korvattiin 23.6.2010 tehdyllä komission päätöksellä K(2010) 4112 lopullinen. Molemmat päätökset koskivat samaa valtiontukea K 38/2007 (ex NN 45/2007). Valittajan mukaan uusi päätös on tosiasiallisesti niiden kirjelmien mukainen, jotka se esitti alkuperäisen kanteensa yhteydessä unionin yleisessä tuomioistuimessa, eikä sillä ollut tilaisuutta tulla kuulluksi uudessa edeltävässä hallinnollisessa menettelyssä.

Valittaja väittää toisessa perusteessaan, että hallinnollisessa menettelyssä on loukattu puolustautumisoikeuksia ja kontradiktoria periaatetta, koska komissio teki uuden päätöksen vapauttaen itsensä velvollisuudesta noudattaa päätökseen tekemiseen liittyviä olennaisia menettelymääräyksiä. Valittajan mukaan se muutti kysymyksessä olevan valtion toimen luonnetta koskevaa analyysiaan ja korjasi niiden viitekorkojen laskentamenetelmää, joita sovellettiin ajankohtana, jolloin Arbel Fauvet Rail SA:lle myönnettiin valtiontukea.